

være omtrent lige saa stort eller endogsaa knap lige saa stort, naar vi tage samtlige de personlige Afgifter med. I de nærmeste Aar efter 1861, altsaa den Gang da Indkomstskatten først traadte i Kraft, blev der høvet, i 1863 omtrent 26 pCt. af Københavns samtlige Skatteindtægter gennem Indkomstskatten, i 1864 28 & 29, i 1865 omtrent 30, i 1866 30, i 1867 28 & 29 pCt. osv. Altsaa den Gang indbragte Indkomstskatten med et rundt Tal omtrent 30 pCt. af Skattebeløbet. Nu er efterhaanden Udbyttet af Indkomstskatten steget saaledes, at det i 1889 udgjorde omtrent 37 pCt., altsaa den naturlige Udvikling er gaaet i Retning af at gøre den til en Indkomsttilde af stadig større og større Betydning. Men nu med et Slag at forhøje den med 50 pCt. vilde aabenbart være en fuldstændig Forrykkelse af det Grundlag, hvorefter Beskatningen hidtil har fundet Sted. Og hvis man vil sige: det er dog rimeligt at gaa denne Vej, svarer jeg, at det er paa ingen Maade givet. Det er klart nok, at de faste Ejendomme og de Bedrifter, de Næringer, der knytte sig til dem, i en væsentlig Grad have særlig Fordeel af Kommunen, at Kommunens Udgifter særlig komme dem til Nytte, eller maaste rettere udtrykt, det er utvivlsomt, at de i adskillige Retninger falde Kommunen særlig til Byrde, og at derfor den Tanke, at faste Ejendomme og Næringer, som ere knyttede til faste Ejendomme, ogsaa skulle bære en væsentlig Afgift, ingenlunde er en Betragtning, som hviler paa et urimeligt Grundlag. Dette er jo imidlertid et saa stort og indgribende Spørgsmaal, at naar man overhovedet skal give sig til at røre herved, maa man tage fat paa en fuldstændig til Bunden gaaende Overvejelse af hele Skattesystemet. Man bør undersøge, om man ikke eventuelt maaste gennem helt ny Skatteformer bedre kunde løse den finansielle Vanstuelighed, som man nu mener er til Stede.

Jeg maa i Sammenhæng hermed tilføje, at naar man fra anden Side har fremhævet, at det, der her er Tale om, kun skulde være at give Københavns Kommunalbestyrelse en lignende Ret til Selvfthire, som allerede tilkommer Købstædernes og Landkommunernes Styrelser, saa er det et Argument, som jeg ikke formaar at tillægge nogen Betydning. Det kommunale Selvfthire er ikke et Spørgsmaal om Kommunens Uafhængighed af Lovgivningsmagten. Det er ikke et Spørgsmaal om at stille Kommunen saaledes, at den ikke skulde behøve at komme til Rigsdagen, naar den kræver Ret til at beskaffe sine Behøvere anderledes end hidtil. Det kommunale Selvfthire skulde væsentlig

vise sig i Uafhængighed over for Administrationen. Men i den Henseende er der jo her ikke Tale om, at der skulde ske nogen som helst Forandring. Det sidste Skridt, vi i den Henseende have gjort her i Landet, var vistnok den Gang, vi berøvede Byernes Borgerrepræsentantskaber Retten til selv at vælge deres Formænd og lagde dem ind under kongevalgte Borgmestre. Det er det sidste, vi have gjort for at fremme det kommunale Selvfthire. Derimod den i og for sig meget begrænsede Indflydelse paa Kommunens Styrelse, som Lovgivningsmagten udøver derigennem, at man skal have dens Samtykke til at gøre indgribende Forandringer i Skatteordningen, er en Indflydelse, som der ikke er nogen som helst Grund for Lovgivningsmagten til at give fra sig.

Naar jeg nu altsaa skulde sammenfatte de Bemærkninger, jeg har fremsat, vilde Resultatet gaa ud paa, at jeg ganske vist ikke indser, at der er et nogen utvivlsom Nødvendighed for at kræve en væsentlig højere Skat af de københavnske Borgere, end Tilfældet er. Men hvis det skulde vise sig virkelig at være nødvendigt, maa man først og fremmest tage under Overvejelse, om da ogsaa Indkomstskatten er den Skat, hvorigennem man, i ethvert Fald alene, skulde opkræve den forhøjede Indtægt. Man maa ikke glemme, at Indkomstskatten ogsaa i ren formel Henseende lider af meget betydelige Mangler, som fra mange Sider stadig have været fremhævede. Det er sikkert en højst tvivlsom Ting paa Basis af det Beskatningsgrundlag, som Indkomstskatten afgiver, at gaa væsentlig højere end til de nuværende 3 pCt. Dernæst maa jeg ogsaa erindre om, at der fra anden Side er indbragt Forslag om en Omordning overhovedet af det kommunale Skattevæsen, og at hvis en Lov af den Art gik igennem, vilde det sandsynligvis slet ikke være nødvendigt for Københavns Kommune at kræve en Forhøjelse af de nu bestaaende Skatter. Hvis det blev vedtaget, at Aktieselskaber bleve beskattede, vilde det for Københavns Bedkommende dreje sig om et Skatteobjekt med saadant noget som en Formue af over 200 Mill. Kr. Aktieselskaberne her i Byen have en Kapital, der tilsammen udgør mellem 200 og 220 Millioner, og hvis vi i Gennemsnit regne et Udbytte af en 4—5 pCt., vilde en Skat af 3 pCt. derpaa alene give en 300,000 Kr. i Indtægt. Naar dertil komme de andre Objekter, som der er Tale om at beskaffe, og en bedre Ordning af den interkommunale Beskatning, vilde det forekomme mig højst sandsynligt, at Københavns Kommune derigennem vilde saa saa rigelig forøgede Indtægter, at der